Ч. 170. Середа 30 липня (12 серпня) 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Парляментарна криза на Угорщині. — Убийство консуля в Монастири. — Хто панує в Сербії).

На вчерашнім засіданю угорскої палати послів заявив президент міністрів ґр. Кін-Гедерварі, що позаяк годі усунути непорозуміне і перевести закон о континґенті рекрутів, кабінет подав ся до димісиї, котру король приняв. (На ті слова відозвали ся грімкі оклики „Ел'ен!“). Відтак подав президент міністрів до відомости, що Цісар Франц Йосиф приїде сими днями на Угорщину, щоби установити новий кабінет. По сій заяві палата послів відрочила ся аж до часу утвореня нового кабінету. — Зачувати, що Цісар має при кінци сего тиждня приїхати до Ґеделї і побуде там аж до часу утвореня нового кабінету.

Петербурский „Правит. Віст.“ оголосив слідуючу телеґраму з дня 8 с. м., вислану російским амбасадором в Константинополи: „Російский консуль в Бітолії (Монастири) став ся жертвою обурюючого убийства. Великий везир Ферід-паша і міністер справ заграничних Тавфік-паша прийшли до мене, щоби в імени султана висказати своє сожаліне. Ферід заявив, що убийником єсть жандарм Галїн, котрий буде остро укараний, а монастирский валї буде усунений зі свого становища.“ — Міністер справ заграничних ґр. Лямсдорф відтелєґрафував на ту депешу: „Цар одержав від султана телеґраму висказуючу сожаліне з причини смерти консуля в Бітолії. Коли я предложив Вашу телеґраму, казав менї цар припоручити Вам, щоби Ви не обмежили ся лиш на принятє заяви вел. везира, але домагали ся від турецкого правительства повної сатисфакциї примірного покараня убийника, та всїх войскових і цивільних осіб, на котрі спадає одвічальність.“

Про убитє консуля наспіли такі вісти: В суботу вертав консуль Ростовский пішки з монастиря Буково, де через літо перебувала єго хоровита жінка з донькою. З консулем ішов альбаньский кавас (слуга консулярний). На дорозї стрітив він жандарма Галїна, котрий після приписів повинен був єго салютувати. Жандарм не салютовав, а консуль тоді зачепив єго і упімнув ся. По короткій сварцї жандарм стрілив з близька в консуля, а коли той упав на землю, жандарм другим вистрілом розсадив єму голову. Після иншої верзиї консуль вертав з учителем своїх дїтий і їхав повозом. Коли жандарм не салютував єго, він казав станути, зліз з повоза і розпочав з жандармом суперечку. Місцеві власти турецкі кажуть, що консуль перший стрілив до жандарма, а урядники і служба консулярна рішучо тому перечать і кажуть, що Турки хотять лиш в той спосіб оправдати убийство, бо анї консуль, анї учитель не мали при собі револьверів.

Убитє консуля викликало як в самім Монастири так і в Константинополи великий переполох. В Монастири зараз позамикано всї склепи. Як-раз під ту пору надійшли російский консуль Мандельштам і австрийский консуль Пара із Скопля, що прийшли були в гостину до Ростовского і консуль Мендельштам обняв веденє консуляту в Монастири. Вість о тім, що стало ся в Монастири, зробила велике враженє в Ільдіс-кіоску і султан приказав зараз великому везирови, щоби пішов до амбасадора Зіновєва і перепросив єго та обіцяв дати повну сатисфакцию. То само зробити наказано зараз телеґрафічно турецкому амбасадорови в Петербурзї. В лїтній палаті російскої амбасади в Буюкдере під Константинополем мав онозги відбути ся баль. Вже не можна було єго відкликати, але на знак жалоби зроблено лиш товариські збори без музики і танців.

Хто поправді панує тепер в Сербії? Король Петро, коли рішив ся засїсти на сербскім престолї, мабуть не гадав, що той трон уставлений на шаблях і револьверах офіцирів, убийників єго попередника і що він колись замість сїсти на престолї, може злетіти з него на оружиє офіцирів. Король Петро єсть нинї поправдї невільником тих, що єго посадили на престолї і треба ще буде довшого часу та не аби якої енерґії і оглядности, щоби позбути ся убийників, котрі нинї чванять ся тим, що посадили Караджорджевичів на престолї і домагають ся за то нагороди. Король, ідучи за на-

---

42

РУСЯВЕ ВОЛОСЄ.

(*З англійского* — **А. Серджента**).

(Дальше).

— Не припускайте собі до голови таких гадок — сказала Дияна. — Поволи прийдете до себе.

— Ви менї добре желаєте, але я знаю ліпше і як мене вже не буде, то Юрий імовірно буде щасливий — щасливійший, як був зі мною. І обіцяйте менї — прошу вас — що ви нї слова не зрадите єму з того, що я в горячці говорила. Ви не повинні нїчого єму сказати!

— Я не можу так безуслівно дати вам моє слово — сказала Дияна — але я буду трохи ждати. Я все надію ся, що ви самі скажете єму вскорі єсю правду.

— Нїколи а нїколи! — промовила Джессі майже нечутним голосом. Ті слова вирвались їй мимохіть і она була би богато дала за те, коли б могла їх відкликати, бо она до якоїсь міри признавала ними, що таки єсть якась тайна, якої она не хоче виявити.

— Не скажете єму навіть задля Мінї?

Она потрясла головою.

— Радше утечу, як вже раз зробила і не побачу єї нїколи. Чи ви гадаєте, що я лишила би єго з — вічним докором совісти?

Дияна зітхнула. Жінка уроджена серед найнизших кругів, без доброго виховання, думала красше і благороднїйше як она. Кілька хвиль не могла слова промовити.

— На всякий спосіб — відозвала ся вкінци і підняла ся з землі коло ліжка, де клячала — мусите перенести ся до мене до замку, замість тут лежати, бо тут я не можу так довго перебувати коло вас, як би хотіла. Не відмавляйте менї, прошу вас. Лишіть менї хоч то чувство, що я, хоч вправдї лиш в малій мірі, можу щось зробити для жінки мого свояка.

І Джессі не відмовила єї просьбі.

23.

Джессю перенесено до замку і якийсь час здавало ся, немов би та зміна вийшла їй на добре. Але вкінци мусїла Дияна прийти до переконаня, що причутя недужої не були видумані. Після висказу лікарів не було надії на подужанє. Всьо, що лиш могла зробити зручна лікарска поміч і невсипущий догляд, робило ся, але сумного кінця не можна було вдержати. Якийсь час можна було ще продовжити їй житє, але на всякий спосіб не на довго.

Юрий Оствальд лишив ся ще кілька днів по перенесеню Джессі в замку. Спершу говорено єму, що она за слаба, аби єго бачити, відтак по довгім ваганю Дияна не укривала вже довше перед ним правди: Джессі уперла ся і не хотїла з ним говорити.

Дияна постановила собі нїчого не приспішувати, але она відчула правдиву полекшу, коли одного дня Джессі несміло спитала:

— Приходить Юрий коли сюди?

— Приходить кождого дня, люба Джессю, аби довідувати ся про ваше здоровлє.

— Справдї?

Слабий румянець появив ся на єї запалих лицях. Дияні видало ся, немов би она тим утїшила ся а рівночасно здивувала ся. Відтак усьміхнула ся, але то був дуже сумний усьміх.

— Я хотіла би повідомити єго про щось — сказала по хвили — і гадаю, що будете такі добрі сказати єму то. Ті папери хотіла я вам показати — говорила дальше — они трохи змочили ся, коли я скочила до води, але не дуже — я завинула їх була у восковий папір. Они були сховані у одної приятельки, як мене не було, а відтак взяла я їх знов, заки прийшла сюди до Гексем. Менї здавало ся, що задля Мінї треба їх комусь показати. Я хотіла їх лишити Алісиї і просити єї, аби передала їх Юриєви. Тут єсть свідоцтво вінчаня моєї матери і листи від єї мужа та й ще деякі инші папери. Коли їх переглянете, то може що з них вичитаєте.

Ґрафиня здивована взяла від Джессі пачку паперів. Доси ще не знала, длячого Джессі

пором тих офіцврів зробив їх проводиря Місіча шефом секциї в міністерстві. Але коли офіцири зачали щораз більше виступати зі своїми претенсиями до авансів і нагороди, король зачав рішучо тому противити ся, а міністер війни Атанаскович підпирав его. Король з міністром урадили, щоби тих офіцирів перенести на провінцию і вже ухвала була оголошена в урядовій ґазеті, а тоді офіцири заявили, що не підуть та й поставили на своїм, король мусів відкликати розпорядженє. То само зробили они сими днями ще зухвалійше, бо майже таки зовсїм публично. Король іменував своїм маршалком двору войскового повновластника при сербскім посольстві в Константинополи, полковника Лешаніна, що був давнїйше великим любимцем кор. Александра. Іменованє було також вже оголошене в урядовій ґазеті „Српске Новине" і ґазету вже продавано в місті. О тім довідали ся всемогучі офіцири убийники і рішучо спротивили ся тому іменованю. Король мусів знову піддати ся. Поліцияни і жандарми забирали з міста урядову ґазету, видирали її людем з рук і нїхто не знав длячого, що такого стало ся. Видано ґазету в друге, але іменованя Лешаніна в нїй вже не було.

Новинки.

Львів дня 11 го серпня 1903.

— **Іменованя.** Президия ц. к. Дирекциї скарбу іменувала поборцями податковими в IX. кл. ранґи контрольорів податкових: Александер Мамчина і Ів. Годбода; — контрольором податковим в X. кл. ранґи офіцияла податкового Ів. Вілюша; наконець офіциялами податковими в X. кл. ранґи ад'юнктів податкових: Вячеслава Венцля, Михайла Лесняка і Григория Дунайовича. — Є. В. Цїсар іменував радників висшого суду краевого у Львові Альфр. Посоховского і Мих. Чарнецкого радниками Двора при найвисшім трибуналї судовім і касацийнім.

— **Торжественні богослуженя** з нагоди вибору Папи Пія X відбули ся передвчера у всїх трех катедрах у Львові. В лат. катедрі відправив службу Божу о годині 9 рано Впреосьв. Архієпископ Вебер. В богослуженю взяв участь між иншими Є. Е. п. Намістник ґр. Андрей Потоцкий, члени Видїлу краевого з заступником Маршалка дром Пілягом, президент міста др. Малаховский і представителї всїх властий і урядів державних і автономічних. — О годині 10 відправив крилошанин о. Заблоцкий торжествене богослуженє для ширшої публики. — В тім самім часї відправлено торжественну службу Божу в архикатедральнім храмі сьв. Юра. Службу Божу відправив митрат Впр о. Білецкий. На богослуженю явили ся представителї властий державних і автономічних. — В катедрі вірменьскій відправляв службу Божу крилошанин о. Мошоро.

— **Дирекция ц. к. учительскої семинариї** в Станиславові оновіщує, що іспити зрілости цїлі і поправки розпічнуть ся в тім заведеню частию письменною дня 7 вересня о год. 7 рано. Дня 14 вересня розпічнуть ся іспити устні. — Кваліфікацийні іспити для учителїв і учительок народних шкіл розпічнуть ся перед іспитовою комісиєю в Станиславові дня 22 вересня о год. 8-ій рано. Поданя до іспитової комісиї треба вносити в приписаній дорозї до дня 10 вересня.

— **В школї виробу сукна** в Ракшаві розпічне ся наука дня 1 вересня с. р. Услівя принятя до школи слїдуючі: окінчена бодай народна школа і окінчений 24-ий рік житя. Наука, безплатна, тревае два роки. Відні і пильні ученики можуть одержати підмогу.

— **Справа будови руского театру у Львові.** Комітет будови руского театру у Львові, який як звістно завязав ся з початком сего року, вислав був свого часу депутацию до президента міста Львова дра Малаховского і віцепрезидента п. М. Міхальского з просьбою о відступлене відповідної площі під будову руского театру. Коли однако з переговорів показало ся, що громада міста Львова не розпоряджае відповідною площею і такої площі відступити не може, та гогова за те причинити ся на закупно площі під будову театру значнійшою квотою, наколи би сам комітет таку площу вишукав, — піддав член комітету, проф. Ів. Левиньскій гадку, закупити на ту цїль площу поміж ул. Коперника і Сикстускою, на котрій находились доси склади нафти п. Міончиньского. Комітет узнав сю площу за одинокy і найвідповіднїйшу під будову театру, і в слїд за тим поручив своїм правним референтам др. К. Левицкому, др. М. Шухевичови і др. Ст. Федакови увійти з властителями в переговори і її закупити. Наслїдком сего закуплено справдї дня 1-го с. м. згадану площу, яка обнимае простір над 2.200 сяжнїв за квоту 280.000 корон і на разі, заки фондация увійде в житє, заінтабульовано її на тов. „Просьвіта". Кромі сего вніс комітет, ідучи за вказівками нн-ів президентів міста, до ради міста Львова просьбу о субвенцию. — На внесене референтів технїчних комітету поручено виготовлене пляну театру фірмі сьвітової слави „Фельмер і Гельмер" у Відни.

— **Бальон.** Із Звиняча, пов. чортківского, доносять, що дня 8 с. м. перелетїв тамтуди бальон в напрямі із заходу на всхід. При погіднім воздусї можна було бачити виразно бальон і лодку майже пів години довго.

— **Пригода з електричним трамваєм.** Вчера рано о год. 9-ій переходив хідником ул. Сикстускої фактор Акива Ґлявбиґер. Задуманий не зважав, що за ним їде віз електричного трамваю і поступив з хідника на улицю, аби перейти на другу сторону. В тій хвили паїхав на него віз і він упав на землю. Візник здержав вправдї віз сейчас, але Ґлявбиґер сильно покалїчив ся. Як слїдство виказало, провинив ся тут сам Ґлявбиґер, бо візник давав приписані сиґнали дзвінком, лише що Ґлявбиґер на них не уважав.

— **Подорожи монархів.** Від кількох днїв розписують ся ґазети про всілякі подорожі і з'їзди монархів. Між иншими в міродайних кругах берлиньских уважають за річ певну, що цїсар Вільгельм поїде до Відня, а анґлійский король Едвард поїде насамперед на курацию до Маріенбаду, а відтак до Відня, де задержить ся до 3 вересня. Дальше мае бути річ певна, що італїяньский король Віктор Емануїл поїде насамперед до Парижа, а відтак до Льондону. Не перестають також говорити о подорожи царя до Риму; кажуть, що коли цар дїйстно поїде в осени до Риму, то не омине й Дарм-штадту, і буде бачити ся з цїсарем Вільгельмом. Король румуньскай Кароль їде на лїчене до Ґаштайну, але передтим гостить у Цїсаря Франц Йосифа в Ішли.

— **Страшна месть циганів.** З Араду доносять: Рідкого навіть серед циганів зьвірства допустила ся дня 7 с. м. ватага циганів в місцевости Мадяр Еґреш. Вечером прийшов там до начальника громади Гомби молодий циган Михайло Бочура і просив, щоби він его боронив, бо цигани засудили его на смерть і хотять убити за то, що він їх зрадив за якийсь розбій. Коли опісля тота ватага приїхала до села, начальник її нагнав а загроженому циганови назначив комнату в громадскім домі на ніч і там его замкнув. На другий день рано цигана

бажала, аби дізнано ся о змістї тих паперів. Але при читаню її лице прибрано дуже здивований вид.

— Здаєть ся, Джессєю — сказала вкінци — що ваш отець походив з доброго дому.

— Так — відповіла она спокійно.

— Пан Віліям Армстронґ мусить признати свою внучку.

— Для него принесла би я лише сором — я воліла би, аби ви заждали аж до моєї смерти.

— Тут мусить рішити Юрий — відповіла ґрафиня.

— Як хочете — відповіла Джессі з дрожачими устами. — Як хочете. Але — але — як би він мав тому не повірити, то прошу вас — прошу вас — не кажіть менї о тім нїчого — і при тих словах сльози поплили по її лицях.

— Атжеж тут нема нїякої причини, щоби він вам не повірив. Майте трохи більше довіря до него, люба дитино; він був би вам дуже вдячний за ваше довіре.

Дияна дожидала нині з великою нетерпеливсстию щоденних відвідин Юрия. Вийшла аж на ґанок напротив него, замість, як звичайно, ждати на него в малім сальоні.

— Ходи скорше — сказала живо. — Маю з тобою щось поговорити. Ходи до бібліотеки.

— Їй гірше? — спитав з сумним, зажуреним поглядом, коли опинив ся в комнатї.

— Нї, радше лїпше. Але я не про її здоровле хотїла з тобою говорити. Про неї саму — про її походженє.

— Чи она гадае — сказав Юрий по Дияниніи оповіданю роздратованим голосом — що коли она внучка Віліяма Армстронґа, то се буде мати який вплив на мої чувства супротив неї? Бог видить, я все її любив, навіть тодї, коли она як найглубше мене вразила, коли я против неї мав неоправдане підозріне і навіть коли мусів признати її винною — даю тобі честне слово, що за цїлий той час я не переставав її любити. Ти не віриш тому, але ти милиш ся. Правда, якийсь час відчував я відразу: То був страх недужого перед кровавим злочином, але то не довго тревало. Коли би она схотїла припустити мене до себе, то я обіймив би її і забув на всьо, що було.

— Будь терпеливий — просила Дияна тихо — коли она буде трохи сильнїйша, то припустить тебе і позволить на всьо, що схочеш.

— Нині не хоче мене бачити?

— Нині нї.

Він пійшов скорим ходом через парк і вийшов крізь великі входові ворота на дорогу, не дивлячись перед себе. Він не замітив величезного здивованя, яке виявило ся на лици малого, грубого чоловіка, з великими, округлими очицями на носї, що ішов півперек дороги просто до воріт парку, саме в хвили, коли Оствальд виходив з них. Пан той ніс в руцї малу, чорну подорожну торбу і виглядав, немов би дуже скоро ішов. Коли побачив Юрия, задержав ся на дорозї, окинув его остро очима і скрикнув голосно з зачудованєм.

— Ось — крикнув — атже то той самій чоловік!

— Гей, пане! — кричав малий чоловічок і побіг за ним. — Я мав би вам слївце сказати, коли не будете мати нїчо против того. Ви може мене пригадуєте собі?

Юрий підвів голову і станув нагле як вкопаний. Очивидно, що пригадав собі на маленького чоловіка з живими очима і великими очицями. То був лїкар, що лїчив его, коли він лежав недужий в тім домі при Міль Стріт. Др. Прайс опинив ся вкінци перед тим загадочним незнакомим, котрого назвища так дуже хотїв довідати ся.

— Наша знакомість хиба одностороннa — сказав Юрий.

— О, цїлком нї — відповів живо лїкар. — Не пригадуєте собі вже на свою недугу в Міль Стріт? Вас доглядала тодї дївчина називщем Джессі Армстронґ, та сама дївчина, що відтак віддала ся добровільно в руки суду, бо скинула з вікна бідного Стефана Ера. Ви впрочім досить нагле щезли з овиду. Я не знаю, чи ви може гадаєте, що ми лїкарі можемо жити, хоч би нам наші пациенти не платили?

То була зручна замітка, бо гадка, що він міг чиїсь услуги лишити без винагороди, була для Юрия дуже немила. Він мусів признати ся, бо хотїв заплатити довг.

— Ага, справдї, так — то ви були, очивидно. Чи я вам не заплатив? Дуже менї прикро, я зараз мою недбалість направлю, коли позволите —

— Лїпше пізно, як нїколи — відповів доктор — але ви не богато менї винні. При нагоді перешлете менї почтою.

— О, прошу — відповів Юрий холодно і витягнув мошонку. — Ви лїчили мене дуже добре і запопадливо і я надію ся, що приймете той банкнот яко доказ мого признаня.

Він подав єму банкнот на десят фунтів, але доктор подав ся назад і потряс головою.

— Чи ви може хочете мене підкупити? — спитав.

вже там не було. Цигани підглянули, де засудженого укрили і викрали его звідтам. Селяни знайшли его тїло страшно покалїчене і розчвертоване та повішене на двох деревах. Зьвірска ватага циганів заткала ему шматою рот, вивели в поле і там насамперед випекли очи а відтак вирізали язик, щоби тим способом покарати его за шпигуньство і зраду; відтак вбили ему сїм ножів в тїло, повісили за ноги межи дві акациї і розтяли на половину, так що одна половина зависла на однім а друга на другім дереві. Цигани ще тої самої ночи поїхали дальше і мов би щезли під воду, але жандармерия пустилась за ними в погоню і мабуть вже впала на слїд.

Господарство, промисл і торговля.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“** видано в місяци липни с. р. 13.477 важних поліс на суму 12,263.178 К, обезпеченої вартости з премією 122.277 К 98 с; разом від початку року по конець липня було 70.478 важних поліс на суму 71,756.140 К, з премією 671.764 К 10 с.

Попередного року за той сам час було 58.640 важних поліс на суму 60,646.772 К, з премією 552.058 К 88 с т. е. сего року о 11.838 поліс і 119.705 К 22 с премії більше.

Шкід в липни було 145 случаїв, разом всїх від початку року по конець липня було 933 шкід, з котрих 908 вже виплачено, 11 шкід находить ся в лїквідациї у місцевих делеґатів, а 14 відшкодовань (в квотї 8093 К 53 с) на разї з причин правних вдержано.

Сума всїх тих шкід разом з коштами лїквідациї виносить brutto 539.666 К 59 с, з чого по потреченю части реасекурованої лишаєсь на власний рахунок 253.963 К 63 с.

Фонди Товариства обезпечень (резервовий, резерва премії і прочі) виносять з кінцем липня с. р. 1,073.351 К 73 с

— **Товариство взаїмного кредиту „Днїстер“** у Львові.

Справоздане за час від 1 сїчня 1903 до 31 липня 1903.

I. Вкладки щадничі:

	К	с
від 1 сїчня до 31/7 1903 вложило 1055 сторін	533.931	70
від 1 сїчня до 31/7 1903 виняло 680 сторін	334.389	58
остає 31/7 1903 р. 1420 вкладок на суму	1,302.875	52

II. Позички на скрипти і векслї:

від 1 сїчня до 31/7 1903 удїлилисьмо 484 позичок на: К 304.750 с —
від 1 сїчня до 31/7 1903 сплачено 242 і рати на: К 289.269 с 62
остає 31/7 1903 р. 2405 позичок на суму 1,254.723 84
а то: 2181 позичок на скрипти в сумі . К 1,155.854 с 19
і 224 позичок на векслї в сумі К 98.869 с. 65

III. Членів прибуло 356, виступило 105 остає 2643 членів.

IV. Сума удїлів деклярованих К 137.350 — вплачених . . К 101.311 96

V. Фонд резервовий, специяльна резерва і фонд на ріжницию курсів . . . К 18.848 53

Фонд власний разом (IV. і + V.) 120.160 49

Сума всїх актів Товариства виносить 1,459.719 35

а то: на позичках як висше: 1,254.723 84
в цїнних паперах 91.424 25
в руских Товариствах вкладки . . 61.851 68
готівка (в касї щадницї почт. і на рах. біжучім) . . 51.719 58

Від позичок числять ся $5\frac{1}{2}\%$ і додаток 1% на кошти адміністрациї. — Вкладки приниmає ся на 4%.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: „Gazeta lwowska“ з дня 15 серпня с. р. оголошує публичне розписане достави материялів з дерева, яких ц. к. Дирекция державних зелїзниць у Львові буде потребувати на рік 1904. — Дотичні оферти, споряджені на приписаних блянкетах, можуть бути внесеними найпізнїйше до дня 10 вересня с. р. 12 год. в полудне до згаданої ц. к. Дирекциї у Львові. — Близші условя сеї достави подані в „Gazet-ї Lwowsk-ій“ з дня 15 серпня с. р. а можуть бути також переглянеными або удїленими в департаментї III. і IV. ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові.

Особовий перестанок Айзенав біля Кімполюнґа на Буковинї, призначений дотепер для надачі і видачі звичайних пересилок, як також рогатої худоби в ладунках цїлими возами, уряджено з днем 1 серпня 1903 також для видачі пересилок пива, як і надачі порожних бочок від пива і то яко посилки поспішні або фрахтові. — Належитість за посилки пива до Айзенав має ся платити при надачі.

ТЕЛЕГРАМИ.

Ішль 11 серпня. Міністер справ заграничних ґр. Ґолуховский був о пів до 10 год. на авдиенциї у кор. Кароля, а о 10 год. у Є В. Цїсаря. Оба монархи поїхали опісля до Авсзе.

Авсзе 11 серпня. Проектована прогулька монархів до Ґрундельзе не удала ся в наслїдок дощу і оба монархи вернули, а Цїсар відвів румуньского короля до готелю.

Солунь 11 серпня. Валї Монастира Алї Різан-паша усунений зі своєї посади. Тимчасовим валї іменований ґенеральний інспектор Гільмі-паша.

Константинополь 11 серпня. В дипльоматичних кругах суть того переконаня, що Росия і тепер як і з нагоди убитя консуля Щербина поступить собі зовсім умірно, позаяк найбільшу користь мали би македоньскі комітети, а положене Туреччини лиш би погіршило ся.

Париж 11 серпня. Вчера о 7 год. вечером займив ся в підземній міскій зелїзници електричний один порожний ваґон. В тій хвили над'їхав на то другий з пасажирами і хоч всї борзо утїкали, богато з них подушило ся в димі.

Париж 11 серпня. О годинї 6 рано число осіб, котрі згинули в катастрофі в части міста званій Менїльмонтан, виносило 56, між ними 44 мужчин, 10 женщин і 2 дїтий — по найбільшій части люди з робочої кляси. На всїх видко було ознаки смерти від удушеня.

— Вас підкупити? — скрикнув Юрий гнївно. — Що ви собі гадаєте, пане? Чейже нема нїякої причини, длячого би ви мали мовчати о тім, що дїяло ся в вашій присутности. Я вас не розумію.

— Отже аби коротко говорити — доктор Прайс поглянув на него бистро — я маю підозрінє, що ви називаете ся Оствальд, котрого тут в околици добре знають.

— Страшне підозрінє! — глумив ся Юрий. — Я чей не запираю ся свого назвища.

— Є, тодї, як я вас знав, ви таки старали ся укрити его.

— А може я мав до того дуже поважну причину, котра вас не обходить.

Оба мужчини стояли тепер у воротах, бо нї один з них не хотїв, аби случайно перехожі чули їх розмови; але они не погадали, що їх рух і лиця можна було добре бачити з вікон заведеня для сиріт і в тій хвили вибігла Алїсия, немов би хотїла їх обох розлучити.

— Алїсия! — крикнув доктор голосно. — Ходіть сюди і скажіть менї, як той пан називає ся.

— То пан Оствальд — сказала Алїсия заколопотана.

— То той самий, що я его лїчив в Міль Стріт — відповів доктор — той сам, котрого доглядала Джессі, той сам, котрого назвища ми не знали. Чи я вам не казав?

— А хочби й так? — сказав Оствальд грізно. — То що з того?

— Та дївчина, Джессі Армстронґ, сама себе обжалувала о морд. Она була дуже привязана до вас.

— То була моя жінка.

— Тим більша ганьба, що ви так поводили ся з нею. Для мене тепер цїла справа ясна. Я від самого початку говорив, що она обжалоbує сама себе, аби закрити когось другого. Ви були з нею в тім пустім домі, ви убили Стефана Ера, ви допустили, аби она за те терпіла. Шубравче —

— Ох, тихо, тихо! — крикнула Алїсия, що побачила, як Юрий підносив вже руку. Она кинула ся між обох мужчин і була послїдна пора. За хвильку був би доктор лежав на земли. Юрий був мов скажений.

— Ви брешете і знаєте о тім, або збожеволїли — крикнув він і з погордою відвернув ся.

— Нї, я не збожеволїв і не брешу — упирав ся доктор. — Ви лежали в горячцї, коли мене до вас покликали і говорили всякі річи. Може бути, що ви були непритомні, коли убивали Стефана Ера, того я не гадаю рішити. Але ваша жінка — коли ще жиє — могла би нам то сказати. Найлїпше було би її спитати.

Доктор говорив ті глумливі слова так голосно, що Оствальд чув їх ще здалека. Доктор Прайс хотїв бігти за ним, але Алїсия задержала его за рамя.

— Як ви можете такі річи говорити? — спитала з доктором. — Атже ви не маєте нїяких доказів.

— Я знаю — признав доктор — але часом відкриє ся правда і без доказів. А коли не так було, як я кажу, то я хиба скінчений дурень.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

На всякий десяток кос даю одну косу і камень безплатно, то есть даром.

Довгота в центиметрах	65	70	75	80	85	90	95	100
за одну штуку в каменем Кор.	2·10	2·20	2·30	2·40	2·50	2·60	2·65	2·70
на 5-клгр. посилку іде штук	16	15	14	13	13	13	12	12

Карпатскі срібно-сталеві коси мають тонке як папірок, легке як перо полотно, котре тне як бритва найтвердшу (псянку), то есть гірску траву і збіже; що тілько попаде під неї, перетинае за одним замахом; на стопу тілько незначно зуживають ся і мозольну роботу хлібороба на половину лекшу роблять. Приятна, легка робота на поли справляе радість всякому хліборобови, тому всякий косить тілько карпатскими срібно-сталевими косами.

Серпи озубрені з англійскої сталі дуже добре жнуть збіже і легко перетинають, так, що не чути в руках. Поручаю Вам, милі Сестри, хто замовить 20 штук серпів, дістане 2 даром.

Ціна за одну штуку 30 кр., то е 60 сот.

На всяке замовлене треба прислати 2 корон задатку, без задатку не висилаесь нікому. На жадане цінники даром і оплачено, просить запамятати нашу адресу. З почтенем:

Александер Копач,
Струтин вижний, п. п. Долина коло Стрия.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНІСТЕР“

стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові

ПОЗИЧКИ уділяе своїм членам на $5\frac{1}{2}\%$ і 1% додатку на кошти адміністрациї, за предложенем документів виказуючих достаточну гіпотеку.

СПЛАТУ позичок розкладае догідно на рати до 10 літ. Сума позичок інтабульованих і за порукою 1,239.243 К.

ЧЛЕНОМ може бути тілько обезпечений тревало в „Дністрі“ від огню.

УДІЛ членьский виносить 50 К, вписове 2 К. Число членів 2.391 з 2.501 уділами на 125.050 К.

ВКЛАДКИ щадничі приймае „ДНІСТЕР“ і опроцентовуе на 4% Сума вкладок на 1.256 книжочках 1,103.333 К.

ЧИСТИЙ ЗИСК розділяе ся частию на дивіденду для членів. частию на публичні добродійні цілі: на церкви, бурси, захоронки. школи і т. д. На ті ціли роздано дотепер з товариства кредитового 10.840 К.

ІНФОРМАЦИЇ в справах позичок уділяе Дирекция і аґенти.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимае пренумерату і оголошеня до всїх дневників краевих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продае Соболевский годинникар у Львові, площа Марийска (готель францускій).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).